Р Е Ш Е Н И Е
№ 2431

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 14.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова
ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мирослава Керимова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **367** по описа за **2014** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ (Д.) - С. с адрес [населено място], район „Изток“,[жк], [улица] срещу СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 08.05.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 4-и състав по нахд №16292/2012г., с което е отменено изцяло наказателно постановление (НП) №22-2204116 от 23.03.2012г., издадено от директора на Д. – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл.414, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) е наложена имуществена санкция в размер на 3000.00 (три хиляди) лв. за нарушение на чл.1, ал.2 от Кодекса на труда. Касаторът поддържа неправилност на обжалваното решение на СРС като постановено при неправилно приложение на материалния и процесуален закон. Поддържа, че в административно наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които биха довели до накърняване правото на защита на наказаното лице, което и осъществило от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.1, ал.2 КТ. Касаторът счита за неправилни правните доводи на районния съдия, че разпоредбата на чл.1, ал.2 КТ е твърде обща и счита, че неуреждането на правоотношенията по престиране на трудова сила като трудови може да се

квалифицира като нарушение на чл.1, ал.2 КТ. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора да потвърди НП №22-2204116 от 23.03.2012г., издадено от директора на Д. – С..

Ответникът по касационната жалба [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 оспорва жалбата в писмен отговор на жалбата от 16.12.2013г. и в съдебно заседание на 14.03.2014г. чрез адв. Ц. Б. Н. от САК.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП №22-2204116 от 23.03.2012г.., не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Със съдебно решение от 08.05.2013г. СРС, НО, 4-и състав по нахд №16292/2012г. е отменил НП №22-2204116 от 23.03.2012г., издадено от директора на Д. – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл.414, ал.1 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 3000.00 (три хиляди) лв. за нарушение на чл.1, ал.2 от Кодекса на труда. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя И. Х. Т., на свидетел на установяване на нарушението и съставяне на акта М. Ц. Т., на свидетели на наказаното лице Н. В. Н. и Ю. П. Матов, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че систематичното място и съдържанието на визираната за нарушена разпоредба на чл.1, ал.2 КТ я определя като обща норма с характер на правен принцип, но не очертава конкретно правило на поведение, адресирано до определен кръг субекти. Тъй като посочването на разпоредбата на чл.1, ал.2 КТ като нарушена било разнозначно на липса на правна квалификация на нарушението, районният съдия намерил допуснато съществено процесуално нарушение като основание за отмяна на НП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 4-и състав е валидно и допустимо.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка: На 04.02.2012г., около 16:10 часа, актосъставителят И. Х. Т. извършила проверка на обект в [населено място], блок

№2, вход Б,[жк], изпълняван от [фирма], където било заварено да работи без трудов договор лицето Н. В. Н., ЕГН [ЕГН] като „демонтажник“, с работно време от 09:00 часа до 18:00 часа, с работно място и срещу заплащане от 50.00 лв. За констатираното предоставяне на работна сила срещу възнаграждение без сключен трудов договор в нарушение на чл.1, ал.2 КТ бил съставен АУАН №22-2204116 от 28.02.2012г. и издадено обжалваното пред СРС НП №22-2204116 от 23.03.2012г.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника по касационната жалба за липса на конкретни касационни основания. Касаторът визира неправилно приложение на закона по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН, като поддържа, че в АУАН и НП е направено коректно описание на нарушението, което правилно е квалифицирано като нарушение на чл.1, ал.2 КТ. Касационната инстанция намира за принципно правилно правните доводи на районният съдия, че нормата на чл.1, ал.2 КТ съдържа най-общо правило за поведение, а именно задължение отношенията при предоставянето на работна сила да се уреждат само като трудови правоотношения. Конкретното правило за поведение в тази насока съдържа разпоредбата на чл.62, ал.1 КТ – трудов договор се сключва в писмена форма. Действително, описаното от фактическа страна в АУАН и НП нарушение по липса на сключен трудов договор при предоставяне на работната сила срещу възнаграждение, би имало своята по-прецизна правна квалификация в нормата на чл.62, ал.1 КТ, която нередовност на акта би могла да бъде отстранена по реда на чл.53, ал.2 ЗАНН. В случая, както в АУАН, така и в НП, като нарушена е посочена единствено разпоредбата на чл.1, ал.2 КТ. Смисълът на правната уредба относно задължителното съдържание и реквизите на АУАН и НП е охрана на правата на уличените лица да разберат повдигнатото им административно наказателно обвинение и да организират защитата си срещу него. Респективно липсата на някой от задължителните реквизити по чл.42 и чл.57, ал.1 ЗАНН е съществено процесуално нарушение – такова, което съществено е ограничило правото на защита на засегнатото лице. Касационната инстанция, в решаващия си състав, приема, че в конкретния случай непрецизната правна квалификация на нарушението по чл.1, ал.2 КТ не съставлява съществено процесуално нарушение. Трудовите правоотношения намират широко приложение в обществения живот, поради което са добре познати като правна уредба на широк кръг лица. Ето защо коректното описание на нарушението от фактическа страна „неуреждане на правоотношенията по предоставяне на работна сила от Н. В. Н. като трудови“, квалифицирано като нарушение на общата норма по чл.1, ал.2 КТ по никакъв начин не е накърнило правото на защита на уличеното лица да разбере повдигнатото му административно наказателно обвинение и да организира защитата си срещу него. По изложените съображения касационният състав не споделя правните мотиви на районния съдия за допуснато в хода на административно наказателното производство съществено процесуално нарушение на чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН. Независимо от това, обжалваното решение на СРС не следва да бъде отменено, тъй като НП е незаконосъобразно от материална страна – поради допуснато неправилно приложение на материалния закон.

Видно от т.11 на протокол за извършена проверка на 04.02.2012г. на място на обект в [населено място], блок №2, вход Б,[жк]и по документи на 14.02. и на 28.02.2012г. е намерено да работи лицето Н. В. Н., ЕГН [ЕГН] като „демонтажник“, с работно време от 09:00 часа до 18:00 часа, с работно място и срещу заплащане от 50.00 лв. От

справка в информационната система на НАП било установено, че лицето няма сключен трудов договор. Лицето попълнило декларация от 04.02.2012г., в която посочило, че работи в [фирма] като „монтажник“ за времето от 04.02. до 05.02.2012г. по сключен граждански договор срещу възнаграждение от 50.00 лв. Следва да се отбележи, че раздаваните от контролните органи декларации, които следва да бъдат попълнени от заварените при проверките лица, представляват бланка с предварително попълнени основни реквизити на трудов договор по смисъла на чл.66, ал.1 КТ - мястото на работа, наименованието на длъжността, трудово възнаграждение, продължителността на работния ден или седмица. Т.е. самото попълване на графите навежда на наличие на трудово правоотношение. Специфичното в случая е, че лицето Н. В. Н., ЕГН [ЕГН] само е посочило в декларацията, че не работи на обекта, чрез попълване на сричката „не“ в съответната графа, както и че има сключен граждански договор. В същата декларация са попълнени данни, които по никакъв начин не навеждат на съществените елементи от трудово правоотношение – работникът е бил нает само за два дни (04.02. и 05.02.2012г.), като договореното възнаграждение няма периодичен характер – срещу възнаграждение от 50.00 лв. Тези обстоятелства, обсъдени съвкупно с данните от гражданския договор на лицето (потвърдени от самия работник и представено копие от договора още при проверката), навеждат извод за гражданско правоотношение. Съгласно граждански договор № 3 от 03.02.2012г. Н. В. Н. е бил нает за извършване на краткотрайна услуга „смяна на 2 броя щрангове“ срещу възнаграждение от 50.00 лв., която услуга да се извърши на 04.02. и 05.02.2012г. Страните в едно равнопоставено отношение съобразно договорната свобода по чл.9 ЗЗД са свободни да уредят правоотношенията си при спазване на императивните разпоредби на закона, каквито са чл.1, ал.2 и чл.62, ал.1 КТ. В случая, престирането на труд от Н. В. Н. не разкрива белезите на трудово правоотношение, тъй като лицето е нает за извършване на конкретна услуга. Престирането на работната му сила няма цикличен и периодичен характер, не разкрива някаква съвкупност от трудови функции и задължения, а има изцяло граждански характер по смисъла на чл.258 – 269 ЗЗД, за което говорят договарянето на конкретен предмет и краен резултат „смяна на щрангове“ в рамките на два дни срещу конкретно възнаграждение. Престирането на труда по принцип предполага извършването му на определено място, но в случая то не може да се квалифицира като работно място. Посоченото от лицето работно време от 09:00 часа до 18:00 часа съответства на технологично необходимото време за изпълнение на договореното и е указание за добросъвестно попълване на декларацията, но не и за съществен елемент на трудово правоотношение. Съвкупната преценка на всички горепосочени обстоятелства навежда на наличие на действително гражданско правоотношение по осъществяване на услуга чрез личен труд от лицето Н. В. Н.. Като е намерил, че в този случай страните императивно е следвало да уредят правоотношенията като трудови, административно наказващият орган е допуснал неправилно приложение на материалния закон. Същото е основание за отмяна на НП като материално незаконосъобразно. В подкрепа на изложеното са показанията на лицето Н. Н., разпитан като свидетел пред СРС. Същият установява, че детайлно обяснил на проверяващите, че при изпълнение на работата му не може да има работно време, като за конкретния случай всеки от работниците имал сключен

граждански договор, който бил предоставен на проверяващите. Поради съвпадане на крайните изводи за отмяна на НП обжалваното решение на СРС следва да бъде оставено в сила, тъй като не е допуснато визираното в касационната жалба касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК.
По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 08.05.2013г. на СРС, НО, 4-и състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 08.05.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 4-и състав по нахд № 16292/2012г.
РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.